

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2012/0531 van 18 december 2012
in de zaak 1112/0160/SA/2/0127

In zake:

1. de heer [REDACTED]
2. mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Peter FLAMEY en Matthias VALKENIERS
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Jan Van Rijswijklaan 16
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

vertegenwoordigd door:
mevrouw [REDACTED]

verwerende partij

*Tussenkomen
partijen :*

1. de heer [REDACTED]
2. mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Ann DEVROE
kantoor houdende te 2000 Antwerpen, Louizastraat 32/B1
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 27 oktober 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 8 september 2011.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Beveren van 6 juni 2011 verworpen.

De deputatie heeft aan de tussenkomen partijen de stedenbouwkundige vergunning verleend voor het plaatsen van twee terrassen aan de achtergevel van een appartementsgebouw.

De bestreden beslissing heeft betrekking op percelen gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De Raad heeft met het arrest van 4 april 2012 met nummer S/2012/0066 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing onbepaald uitgesteld.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De repliek in feite en rechte van de tussenkomende partijen is vervat in hun verzoekschrift tot tussenkomst.

De behandeling van de vordering die initieel werd toegewezen aan de derde kamer, werd op 4 april 2012 toegewezen aan de tweede kamer.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 12 juni 2012, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Matthias VALKENIERS die verschijnt voor de verzoekende partijen, mevrouw ■■■ die verschijnt voor de verwerende partij, advocaat Ann DEVROE die verschijnt voor de tussenkomende partijen, en de tussenkomende partijen in persoon, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

De heer ■■■ en mevrouw ■■■ verzoeken met een aangetekende brief van 2 december 2011 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 12 december 2011 vastgesteld dat er redenen zijn om het verzoek in te willigen en dat de verzoekers tot tussenkomst aangemerkt kunnen worden als belanghebbenden in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO.

IV. FEITEN

Op 17 mei 2011 (datum van het ontvangstbewijs) dienen de verzoekende partijen bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Beveren een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “de uitbreiding van twee appartementen met een terras”.

Het gaat om terrassen met een diepte van 1,45m, bestaande uit een houten vloer, op de eerste en de tweede verdieping langs de achterkant van het appartementsgebouw. De terrassen worden achteraan en aan één zijkant afgesloten door middel van een balustrade met mat glas, met een hoogte van 1,10m. De kant aan de zijde van de eigendom van de verzoekende partijen

wordt afgesloten door middel van een 1,80m hoge tuinkast. Om de terrassen te kunnen bereiken, wordt het keukenraam van beide appartementen deels verlaagd.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgestelde gewestplan 'St. Niklaas-Lokeren', gelegen in woongebied.

Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Beveren verleent op 6 juni 2011 aan de tussenkomende partijen de stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden.

De verzoekende partijen tekenen tegen deze beslissing op 4 juli 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 31 augustus 2011 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 30 augustus 2011, beslist de verwerende partij op 8 september 2011 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“...

Voor het betrokken terrein gelden geen specifieke stedenbouwkundige voorschriften, opgelegd door een bijzonder plan van aanleg of een verkaveling, zodat bij de beoordeling van onderhavig beroep naar de inpasbaarheid en verenigbaarheid met het woongebied geen concrete normen of verplichtingen kunnen worden gehanteerd. Bijgevolg zijn de specifieke kenmerken en karakteristieken van de omgeving van het betrokken terrein doorslaggevend.

Voorliggende aanvraag beoogt het plaatsen van 2 terrassen langsheen de achtergevel van een bestaand appartementsgebouw, op de verdiepingen. Het appartementsgebouw dateert van 1969, geen van beide appartementen beschikt over enige buitenruimte. Met het voorzien van de terrassen wordt de woonkwaliteit van de appartementen aanzienlijk verbeterd.

De terrassen blijven binnen de gangbare bouwdiepte van 12m, de impact op de aanpalende eigendommen is beperkt. Het rechts aanpalende gebouw is veel dieper ingeplant, ook op de verdiepingen, zodat daar geen inkijk mogelijk is.

Het links aanpalende woonhuis reikt op de verdieping minder diep dan kwestieuze achtergevel. Echter is de kans op inkijk niet groter dan de bestaande toestand, gelet op de aanwezigheid van een gelijkvloerse achterbouw tegen de perceelsgrens met onderhavig perceel. De binnenkoer zal hierdoor quasi niet zichtbaar zijn. Ook inkijk op de verdieping via de vensters is nagenoeg onmogelijk, aangezien het dichtst bij de perceelsgrens gelegen raam reeds op aanzienlijke afstand van de scheiding is gelegen. Er bevindt zich immers boven de achterbouw een deur met traliewerk voor. En gelet op de oriëntatie van de percelen, zal de lichtinval en bezonning evenmin afnemen, de weinige slagschaduw afkomstig van de terrassen zal enkel op het plat dak van de achterbouw vallen.

Tenslotte wordt op de terrassen ter hoogte van de perceelsgrens een vaste houten constructie (tuinkast) geplaatst van 1,80m hoog en 0,60m breed, waardoor inkijk op het

links aanpalende perceel juist nog méér wordt vermeden dan wanneer er een zichtscherm zou worden geplaatst.

De door appellant in zijn beroepschrift aangehaalde hinderaspecten hebben geen betrekking op voormelde aanvraag. De gevreesde geur- en insectenhinder is niet stedenbouwkundig van aard.

*Uit voorgaande kan worden geconcludeerd dat de ruimtelijke omgeving niet wordt geschaad door de gevraagde werken. De werken zijn stedenbouwkundig aanvaardbaar.
...*

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Met het arrest van 4 april 2012 met nummer S/2012/0066 heeft de Raad geoordeeld dat het beroep tijdig werd ingesteld.

Er worden geen redenen aangevoerd om anders te oordelen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Met het arrest van 4 april 2012 met nummer S/2012/0066 heeft de Raad vastgesteld dat de verzoekende partijen beschikken over het rechtens vereist belang in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO.

Er worden geen redenen aangevoerd om anders te oordelen.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Tweede middel

Standpunt van de partijen

In dit middel roepen de verzoekende partijen ondermeer de schending in van de artikelen 4.7.21, §1, 4.7.22 en 4.7.23, §1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO).

De verzoekende partijen stellen dat vermelde artikelen geschonden zijn omdat de bestreden beslissing werd genomen zonder dat de verzoekende partijen op de hoorzitting in kennis waren van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. Zij ontvingen immers maar een kopie van dit verslag ná de hoorzitting, zodat zij niet meer op nuttige wijze op dit verslag konden antwoorden.

Volgens de verzoekende partijen zit in de artikelen 4.7.21 §1, 4.7.22 en 4.7.23 §1 VCRO een duidelijke chronologie vervat waaruit blijkt dat eerst een verslag door de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar wordt opgemaakt en slechts daarna een hoorzitting wordt georganiseerd, opdat de partijen zouden kunnen repliceren op het standpunt genomen in het

verslag. Meer bepaald zouden zij bij toepassing van deze chronologie tijdens de hoorzitting reeds kunnen gewezen hebben op de kennelijk onjuiste en onvolledige toetsing van de goede ruimtelijke ordening. De verzoekende partijen verwijzen nog naar praktijken bij de provincies Antwerpen en Vlaams-Brabant waarbij dit de werkwijze zou zijn. Tevens halen zij een arrest van de Raad van State aan waar gesteld wordt dat de partijen op het ogenblik waarop zij worden gehoord, over alle gegevens en stukken dienen te beschikken waarop de overheid steunt om over het beroep uitspraak te doen.

De verzoekende partij hekelen bovendien het feit dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze enige repliek terug te vinden is op de aanvullende nota die zij hebben ingediend tijdens de hoorzitting. De bestreden beslissing daarentegen is, volgens de verzoekende partij, slechts een klakkeloze overname van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

Bij besluit van 30 juli 2009 besliste de deputatie voortaan deze werkwijze te hanteren:

"5. Voorwerp van de hoorzitting is de uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing van het college van burgemeester en schepenen en niet het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar.

In concreto houdt het horen van de partijen momenteel in dat zij, nadat ze inzage kregen in het stedenbouwkundig verslag, in hoofdzaak een juridisch en/of feitelijk debat voeren over het stedenbouwkundig verslag en niet over de uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

Dit laatste houdt momenteel in dat het feitelijke voorwerp van de hoorzitting veel meer het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar is dan het juridisch formele voorwerp; zijnde het besluit (of de afwezigheid er van) van het college van burgemeester en schepenen waartegen de appellant in beroep komt.

Voortaan zal er nog geen stedenbouwkundig verslag klaar zijn op het moment van de hoorzitting. Dit is ook vrij logisch, vermits relevante elementen of argumenten geformuleerd tijdens de hoorzitting deel kunnen uitmaken van het verslag. Dit is trouwens een van de grote voordelen om de hoorzitting niet meer op dezelfde dag te houden als de zitting van de deputatie waarop wordt beslist. Het is dan ook voorbarig om al een verslag op te stellen vóór de hoorzitting. Bovendien wordt een stedenbouwkundig verslag opgemaakt ten behoeve van de deputatie: "De deputatie neemt haar beslissing omtrent het ingestelde beroep op grond van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar (...)" (art. 133/52, § 1, eerste lid van het voornoemde decreet van 27 maart 2009). "

Deze werkwijze laat toe dat er rekening gehouden wordt met alle elementen die naar voor komen tijdens de hoorzitting.

Er wordt nergens decretaal bepaald dat de hoorzitting de mogelijkheid moet bieden om een verweer te voeren op een intern verslag waarop de deputatie zich o.m. baseert om tot haar beoordeling te bekomen.

..."

De tussenkomenende partijen voegen hieraan nog het volgende toe:

“ ...

Niets laat toe te stellen dat de omstandigheid dat dit verslag niet vooraf zou zijn medegedeeld aan partijen in het geding hun rechten van verdediging in het gedrang zouden brengen.

In dit dossier is het alleszins zo dat het verslag geen enkel element bevat waarop verzoekende partijen niet de kans hebben gehad te repliceren.

Hun rechten van verdediging zijn dus niet in het gedrang gekomen.

Overigens: verzoekende partijen zijn zeer slecht geplaatst om zich te beklagen over een hoorzitting die men zou “laten denatureren tot een verplichte oefening zonder daadwerkelijke inspraak en tegenspraak” daar waar zij het zelf niet nodig vonden hun nota voorafgaandelijk aan de eerste belanghebbende, m.n. verzoekers in tussenkomst, te overhandigen zodat deze minstens de gelegenheid zouden hebben gehad de nota te lezen, en zij dit enkel hebben gedaan op de hoorzitting zelf, op vraag van de voorzitter.

...”

In hun wederantwoordnota stellen de verzoekende partijen dat het besluit van de verwerende partij van 30 juli 2009 op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moet gelaten worden. Dit besluit wordt ook niet meegedeeld. Zij menen dat dit stuk niet tegen de uitdrukkelijke artikelen van de Codex kan ingeroepen worden.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.7.23, § 1 VCRO luidt als volgt:

“De deputatie neemt haar beslissing omtrent het ingestelde beroep op grond van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar en nadat zij of haar gemachtigde de betrokken partijen op hun verzoek schriftelijk of mondeling heeft gehoord. De Vlaamse Regering kan nadere regelen met betrekking tot de hoorprocedure bepalen.”

De Raad stelt allereerst vast dat de verzoekende partijen wel degelijk werden gehoord door de verwerende partij en dit op 30 augustus 2011.

2.

De verzoekende partijen ontkennen dit ook niet, doch stellen dat hun hoorrecht werd geschonden om diverse redenen.

Zij hadden op 30 augustus 2011 geen kennis van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en konden dus niet met kennis van zaken hun verweer voeren, temeer daar later bleek dat dit verslag naar hun oordeel een onvoldoende toetsing van het aangevraagde met de goede ruimtelijke ordening inhield aan de hand van de decretaal bepaalde aandachtspunten. Verder stellen zij dat zij op de hoorzitting een omstandige nota hebben ingediend met betrekking tot deze aandachtspunten en waarin ze poogden aan te tonen dat het aangevraagde niet in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening. Aan de hand van zeer concrete elementen (schaal, ruimtegebruik, bouwdichtheid, hinderaspecten, privacy, geurhinder, visueel-vormelijke aspecten, gezondheid en algemene veiligheid) hebben de verzoekende partijen gepleit om het aangevraagde niet te vergunnen. Zij zijn van oordeel dat de verwerende partij hun verweer niet zorgvuldig heeft onderzocht, minstens dat dit niet uit de bestreden beslissing blijkt.

3.

In de VCRO is het hoorrecht voor de beroepsindiener uitdrukkelijk voorzien en vormt daar een wezenlijk onderdeel van de administratieve beroepsprocedure. De belanghebbende die administratief beroep aantekent bij de deputatie, heeft evenwel de mogelijkheid om in haar beroepschrift én op de hoorzitting haar grieven ten aanzien van de door haar bestreden beslissing kenbaar te maken.

Tot zolang voor dit hoorrecht nog geen inhoudelijke verplichtingen voor de verwerende partij bepaald zijn, moet het optreden van de vergunningverlenende overheid getoetst worden aan de verplichtingen die het bestuur heeft op grond van het algemeen beginsel van de hoorplicht. Het verhoor van de aanvrager die daarom heeft verzocht, is dan ook een substantiële vormvereiste.

Kenmerkend voor de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is dat de belanghebbende de mogelijkheid moet krijgen zijn opmerkingen te geven op het dossier zoals het ter beoordeling aan het bestuur voorligt en op die wijze een voor hem ongunstige beslissing kan proberen om te zetten in een gunstige beslissing. Aan de zijde van het bestuur strekt de hoorplicht tot een zorgvuldig onderzoek van de zaak en het inwinnen van alle relevante gegevens. Dit houdt ook in dat het bestuur de rechtszoekende de mogelijkheid moet bieden zich te verantwoorden over feiten die hem worden aangewreven.

4.

Waar de VCRO enerzijds voorziet in een normatief hoorrecht maar anderzijds de inhoudelijke verplichtingen voor de verwerende partij nog niet zijn uitgewerkt, is de Raad van oordeel dat de zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verwerende partij ook hier centraal moet staan.

Aan voormelde hoorplicht is, gelet op de volgorde van de artikelen 4.7.22 en 4.7.23 VCRO, slechts voldaan indien diegene die verzoekt te worden gehoord, over alle gegevens en stukken beschikt die de verwerende partij heeft op het moment dat zij uitspraak doet over het beroep. Dit betekent dat de beroepsindiener kennis moet kunnen nemen van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, alvorens de hoorzitting plaatsvindt.

5.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar niet op voorhand ter beschikking stelt van de beroepsindiener, noch van de andere partijen in het administratief geding. Ook in onderhavig dossier kregen de verzoekende partijen niet op voorhand kennis van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

De Raad acht de hoorplicht van de verwerende partij en het hoorrecht van de verzoekende partijen hierdoor geschonden.

Dat de verwerende partij op 30 juli 2009 een intern besluit zou genomen hebben om het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar slechts na de hoorzitting ter beschikking te stellen, lijkt slechts een maatregel van interne orde te zijn.

De Raad kan hierover niet oordelen aangezien de verwerende partij dit stuk niet meedeelt. In ieder geval kan dergelijk besluit geen afbreuk doen aan de hiërarchie der normen en is het in strijd met de duidelijke decreetstekst van artikel 4.7.23 VCRO.

6.

Het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar dient conform artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO de basis te vormen voor de uiteindelijke beslissing van de verwerende partij. Deze uitdrukkelijke verplichting uit artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO vereist in het licht van de

formele motiveringsplicht dat uit de beslissing zelf moet kunnen worden afgeleid of de verwerende partij daadwerkelijk het verslag als basis voor haar beslissing heeft gebruikt.

Het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar is ontegensprekelijk een stuk dat door de overheid die over het beroep uitspraak doet, betrokken moet worden bij de beoordeling van de aanvraag. Dit betekent dan ook dat diegene die verzoekt te worden gehoord, voor de hoorzitting kennis moet krijgen van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, zodat deze daarop nuttige opmerkingen kan formuleren. Hier anders over oordelen zou het hoorrecht van de verzoekende partij volledig uithollen.

Het recht om gehoord te worden, betekent ook dat de beroepsindiener het recht heeft om aan de overheid die over zijn beroep uitspraak doet zijn visie te laten kennen omtrent een standpunt dat wordt ingenomen terwijl dit voordien nog niet aan bod was gekomen. Het hoorrecht houdt immers in dat de beroepsindiener op nuttige wijze zijn zienswijze moet kunnen brengen om alzo te pogen een eerder ongunstige beslissing te neutraliseren.

7.

De Raad stelt vast dat het hoorrecht en de hoorplicht reeds werden geschonden op het moment van de hoorzitting zelf doordat de verzoekende partijen toen niet in kennis waren van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

Het door de verwerende partij gehanteerde systeem waarbij het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar pas na de hoorzitting wordt meegedeeld, leidt enkel tot frustraties en moeilijkheden en is niet in overeenstemming met de duidelijke in de VCRO opgelegde chronologie. De beroepsindiener die op dat ogenblik geconfronteerd wordt met standpunten waarover hij nog geen standpunt heeft kunnen innemen – noodzakelijk om de verwerende partij volledig voor te lichten – moet dan een aanvullende memorie indienen, met alle mogelijke gevolgen van dien.

8.

Alle andere door de verzoekende partijen in dit verband ingeroepen schendingen, met name het in de bestreden beslissing niet terugvinden van haar aanvullende standpunten en de onzorgvuldige en niet afdoende motivering van de bestreden beslissing omdat deze aanvullende standpunten door de verwerende partij niet werden ontmoet, worden door de Raad hier nu als niet nuttig beschouwd en niet verder onderzocht.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

VII. KOSTEN

In zoverre de verwerende partij in haar antwoordnota de Raad, zij het in 'bijkomende orde en in voorkomend geval', verzoekt om de kosten ten laste van het Vlaamse Gewest te leggen, is de Raad van oordeel dat niet ingezien kan worden hoe het Vlaamse Gewest in de voorliggende procedure, gelet op artikel 4.8.26, §2, eerste lid VCRO, kan beschouwd worden als de partij die ten gronde in het ongelijk wordt gesteld.

De kosten van de tussenkomende partij kunnen niet ten laste worden gelegd van de verwerende partij, als 'in het ongelijk gestelde partij'.

Artikel 4.8.26, §2, eerste lid VCRO bepaalt dat het geheel van de kosten ten laste wordt gelegd van de partij die ten gronde in het ongelijk wordt gesteld, in casu de verwerende partij. Onder

deze kosten wordt enkel het rolrecht begrepen zoals vermeld in artikel 4.8.18 VCRO en niet het rolrecht betaald door de tussenkomende partijen.

De kosten van de tussenkomst en meer bepaald het door haar betaalde rolrecht ingevolge artikel 4.8.19, §1/1 VCRO, blijven dan ook ten hare laste.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] is ontvankelijk.
2. Het beroep is ontvankelijk en gegrond.
3. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 8 september 2011, waarbij aan de tussenkomende partijen de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het plaatsen van twee terrassen aan de achtergevel van een appartementsgebouw op percelen gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].
4. De Raad beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij en dit binnen een termijn van drie maanden te rekenen vanaf de betekening van dit arrest.
5. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 550,00 euro, ten laste van de verwerende partij.
6. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 200,00 euro, ten laste van de tussenkomende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 18 december 2012, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,

met bijstand van

Ingrid VAN AKEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Ingrid VAN AKEN

Hilde LIEVENS